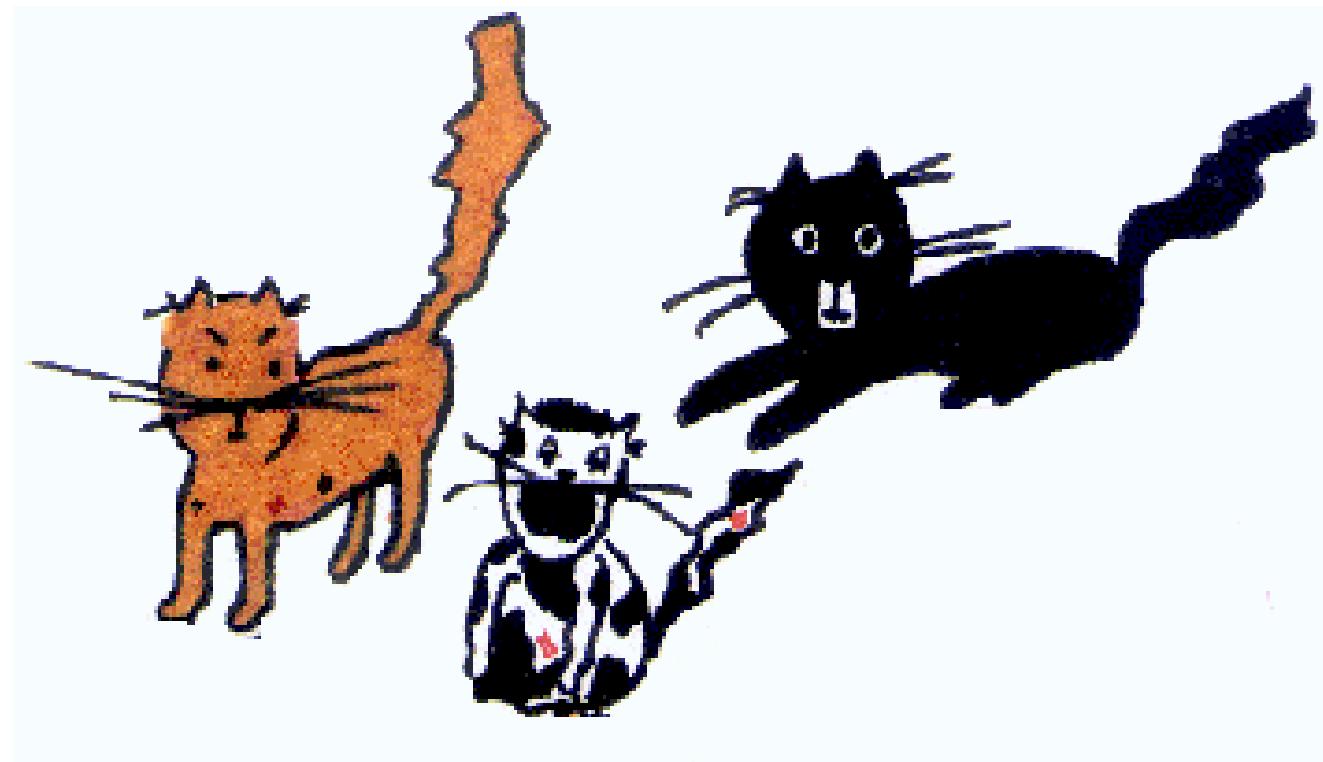

הנער שצייר חתולים

אגדה יפנית

ציורים מגן מורפי

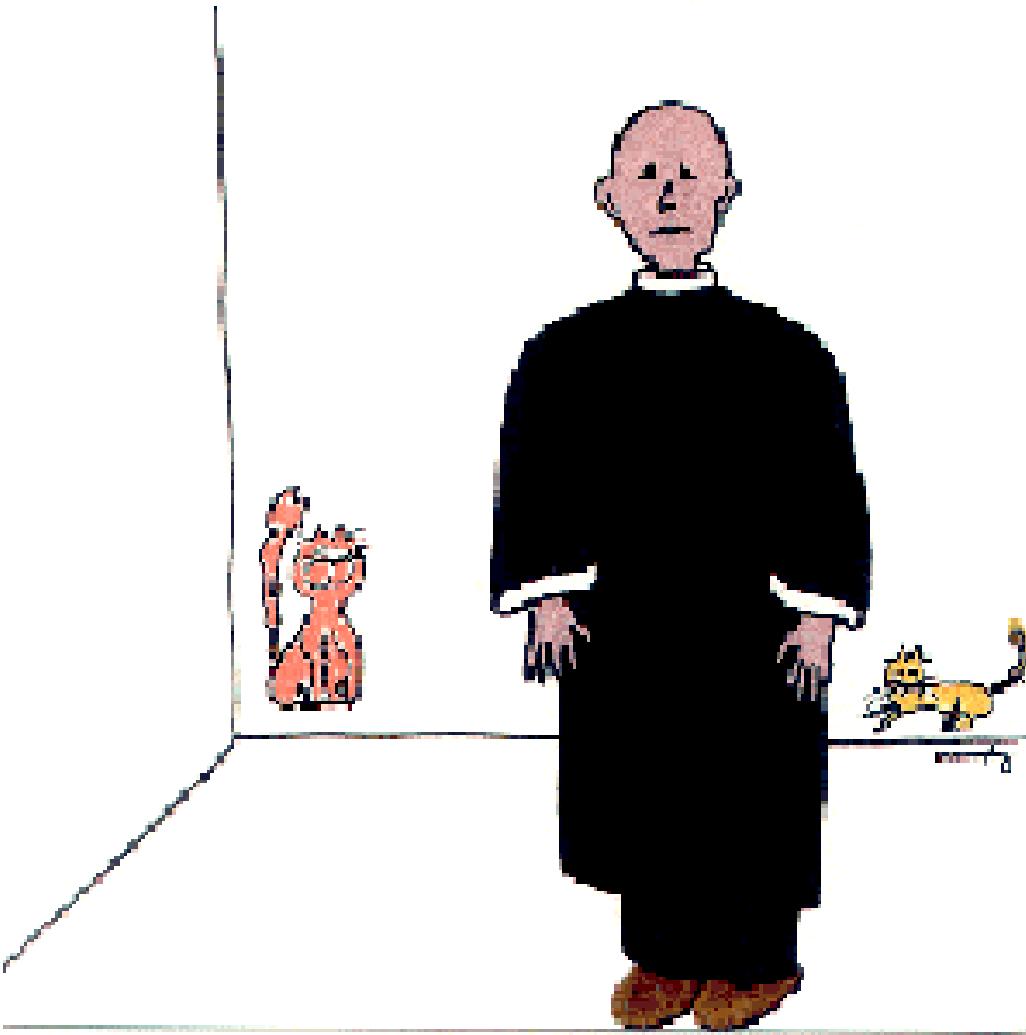
לפני זמן רב, בכפר יפני קטן, חי איכר עני עם אשתו וארבעת ילדיו. הבן הבכור היה בריא וחזק, ועזר לאיכר בשטילה ובקציר האורז. שתי הבנות עבדו עם אימן בבית ובגינה. הן היו רגילות לעבודה קשה עוד מגיל צעיר. הבן הצעיר היה חכם מאד, אבל קטן וחלש. הוא לא יכול היה לעבוד בשדות האורז עם אביו ואחיו הגדל.

יום אחד ההורים דיברו על עתידו של הבן הצער. הם הבינו שהוא לא יוכל להיות חקלאי. אימא אמרה: "הבן הקטן שלנו חכם מאד. אולי נשלח אותו להיות תלמיד אצל הכהן זקן במקדש, הוא יוכל להיות לו לעזר". גם האב חשב שתבונתו של הבן הצער תסייע לכהן זקן. لكن הם הלכו למקדש ושאלו את הכהן אם הוא מוכן לקבל את בנים כתלמיד. הכהן שאל את הבן שאלות קשות, והופתע מה התבונה והתשובות החכ默ות שקיבל. הוא הסכים לקבלו כתלמיד, בתנאי שהנער ימלא את כל הוראותיו.

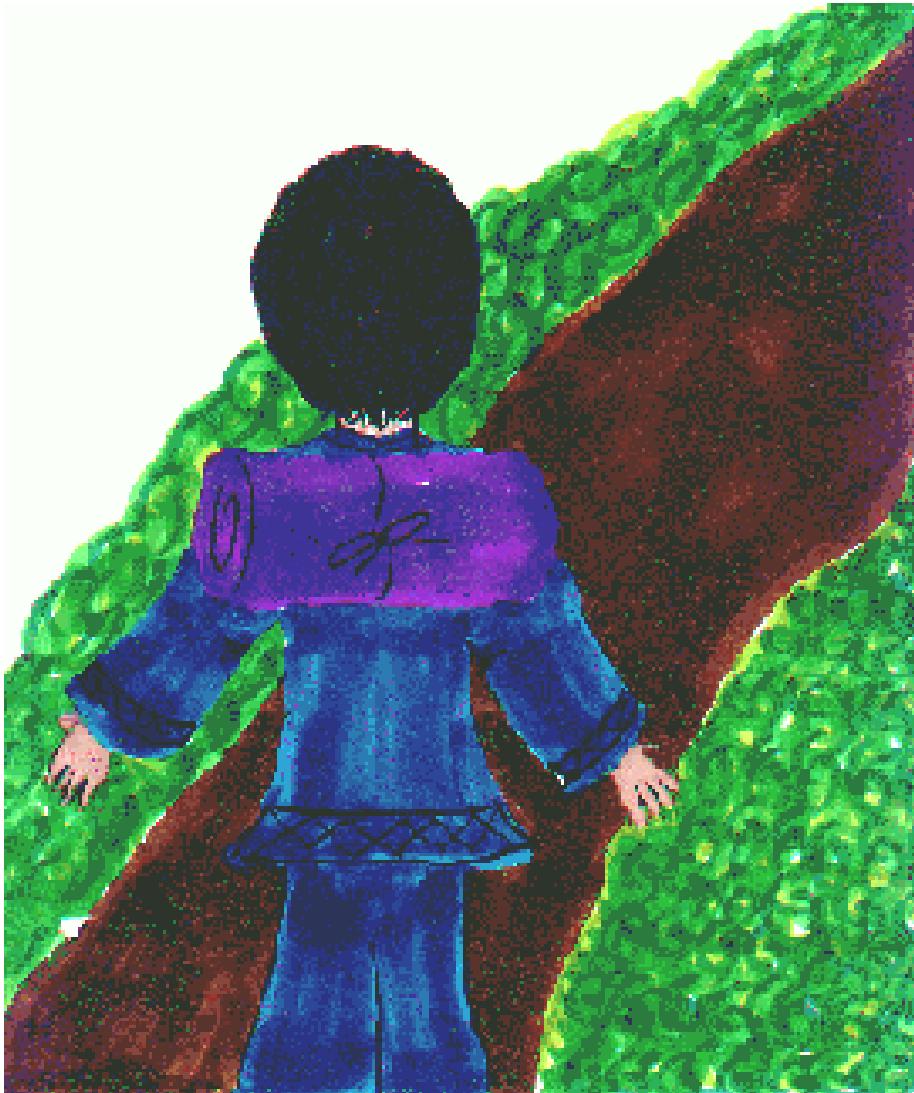

הנער באמת השתדל לעשות קר, ולמד אצל הכהן זקן דברים רבים. אך הייתה לו בעיה: כשהשאר לבד כדי ללימוד, במקום ללימוד הוא צייר חתולים. לא עזר לו רצונו הטוב ללימוד, כי בתוך לבו היה אמן. הוא צייר חתולים גדולים וחתולים קטנים, חתולים שמנים וחתולים רצים, חתולים גבוהים וחתולים נמוכים, חתולים שקטים וחתולים פראיים. הוא צייר אותם במחברות הלימודים שלו, וצייר אותם על הרצפה, וצייר על הקירות, ומה שהיה הגרוע ביותר, הוא צייר חתולים על פריגודי הניר הגדולים בתוך המקדש עצמו.

הכהן הצעיר היה מודד, והסביר לו כי צייר חתולים במקומם לימודים הוא דבר שלא יעשה. אך הדבר לא עזר. הכהן נעשה עצוב יותר מיום ליום, כי הנער המשיך לצויר חתולים במקומם ללימוד.

לכן, יום אחד ציווה הכהן על הנער לארוז את חפציו וללכט הביתה, כי תלמיד חייב לשמע בקולו של הכהן בכל דבר. וכשהוא נפרד מהנער, נתן לו הכהן רק עצה אחת. הוא אמר: "תישמר ממיקומות גדולים בלילות. תישאר במקומות קטנים!" ואז חזר לחדרו וסגר את הדלת.

הנער לא הבין لماذا מתכוון הכהן, אך הוא פחד לדפק בדלת ולבקש הסבר. הוא ארץ את כל חפציו ויצא לדרך.途ך ההליכה חשב: "אם אחזר עכשו הביתה הרורים ימעסו ויענישו אותי. אולי מוטב שאלר לעיר גדולה, שם במקדש הגדול יקבלו אותי ללימודים".

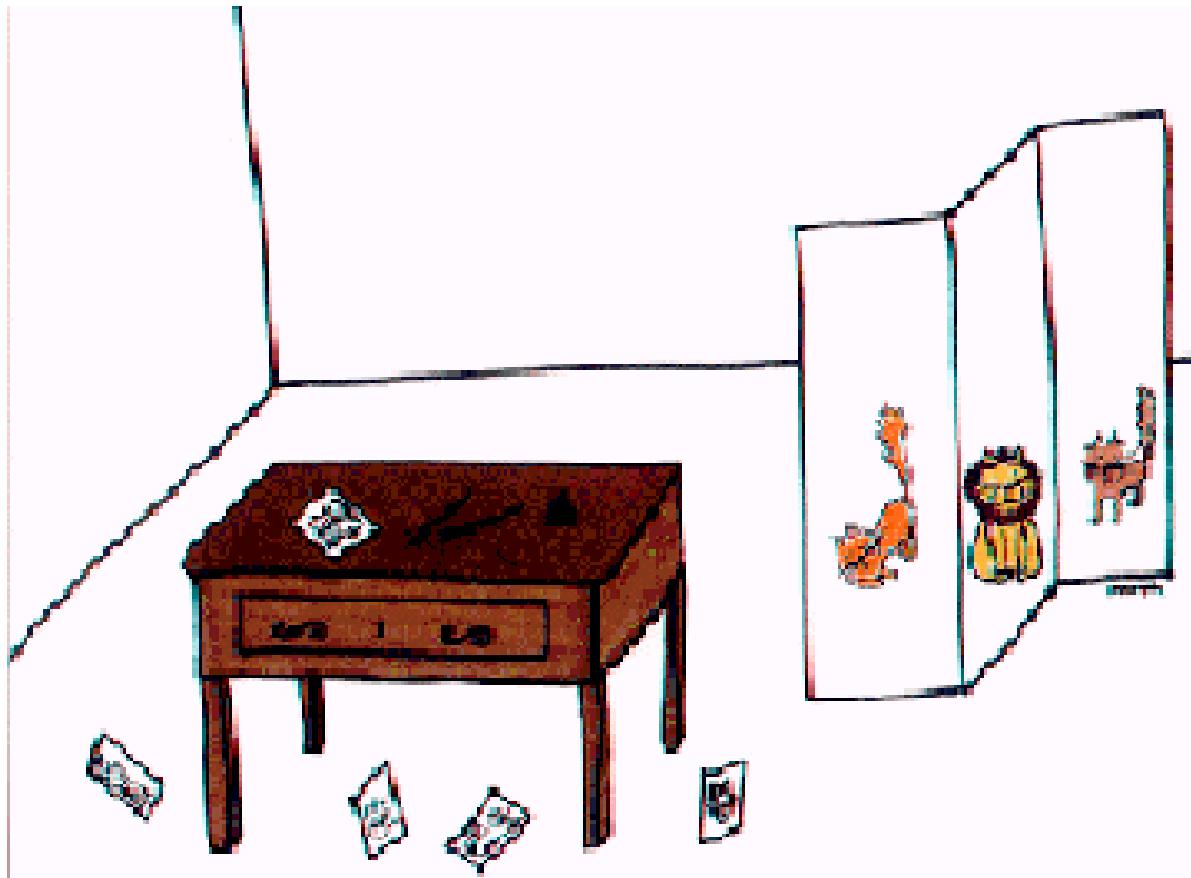
הוא עזב את כפרו והלך העירה. הלך בנחת, נהנה מהטיול, הבית בפרחים ובפרפרים.

כשהגיע העירה היה כבר חושר, וכולם כבר יישנו. לא היה איש שיספר לו כי שدون רע השתלט על המקדש וגייר שם את כל הכהנים והמתלמידים. לא היה מי שייספר לו כי חיילים רבים ניסו לגרש את השدون, אך ללא הצלחה.

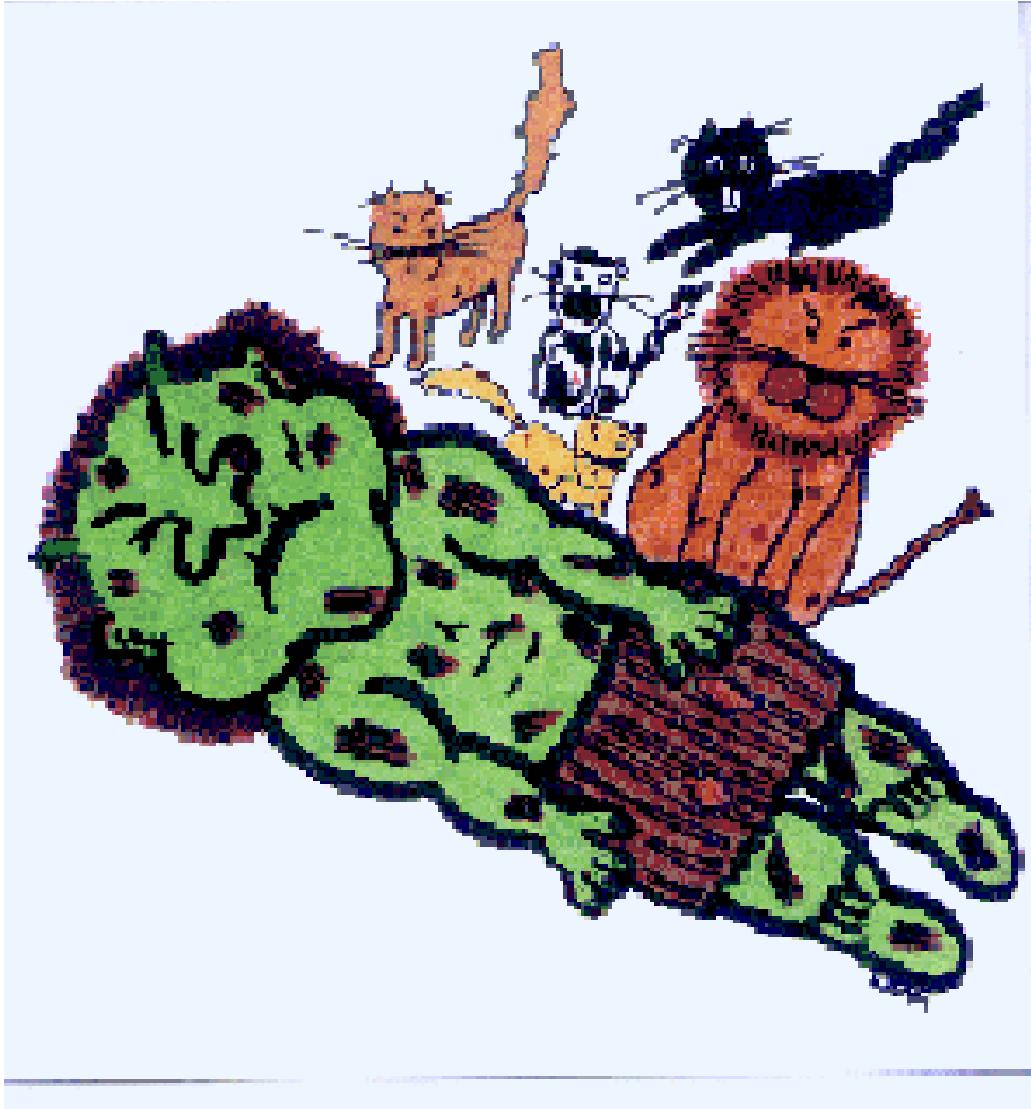
הוא ניגש לדלת המקדש ודף בה. מאחר שלא קיבל כל תשובה הוא דפק שוב ושוב ובסוף לחץ על הידית והדלת נפתחה. הנער נכנס וקרא: "מיisha canon?" איש לא ענה. הנער ראה אור בקרבת הדלת, ניגש לשם והתיישב כדי לחתות לכוהן.

השدون תמיד השאיר אור קטן במקדש, כדי למשור אליו אנשים בלילה ולאכול אותם. אר הנער, כמובן, לא ידע זאת. הוא הבית סביב וראה שהמקדש מוזנח ומלווה. הוא חשב לעצמו כי בודאי יזדקקו למתלמידים רבים כדי לנוקוטו. אר בינתיהם ראה שולחן וbone מגירות, וברחן מצא נייר, עטים ודיו. מובן שהתחילה מיד לצייר חתולים. ככל האספיק הנייר המשיך לציירם על הרצפה, ואחרי-כן על פריגודי הנייר הענקיים של המקדש.

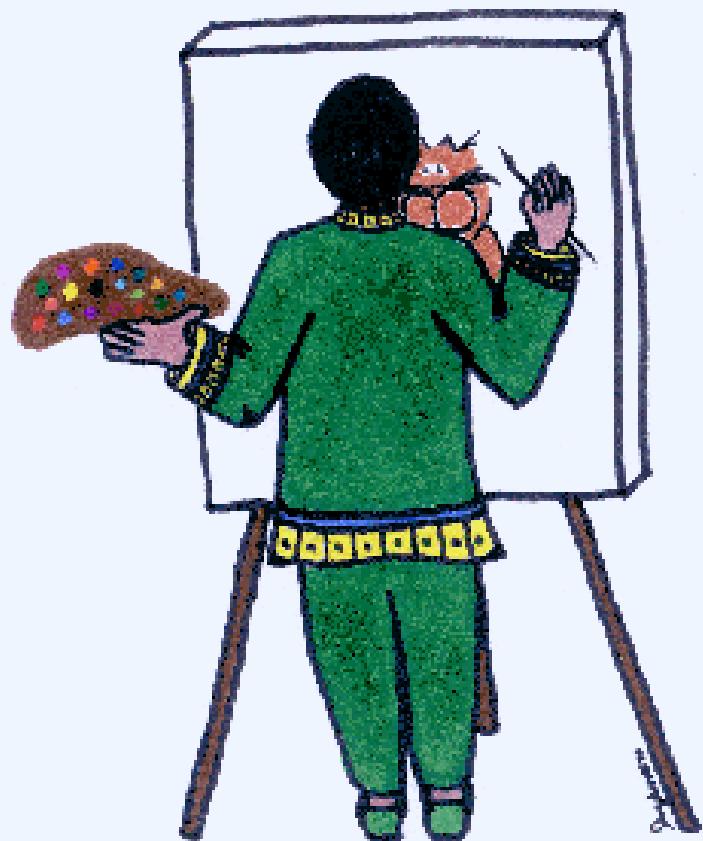

אר כשהכל מסביב היה כבר מלא בציורי חתולים, הוא הרגיש עייפות גדולה. רצה לשכב ליד אחד הפרגודים, אבל אז נזכר בעצתו של הכהן הΖקן: "תישמר ממקומות גדולים בלילות. תישאר במקומות קטנים", והמקדש אמנים היה גדול מאד. על-כן הנער מצא ארון גדול כמו חדרון קטן, ניכנס אליו עם צורור הבגדים שלו, שם את ראשו על הצורן ונרדם. באמצע הלילה התעורר לקול י寥ות, ריצות, נהימות ודפוקות. הוא הzie בחרירות החוצה, אך לא ראה דבר בחושך. لكن סגר שוב את הדלת והמתין עד הבוקר.

כשיצא למחירת בבוקר מהארון, ראה את השדון שוכב על הרצפה מת. "מי יכול היה להרוג אותו?" שאל את עצמו. אך כשהabit על הציורים שלו על הפרגודים, ראה שסביב לפה של כל חתול נראה צבע אדום. הוא הבין שהחתולים תקפו והרגו את השדון. ואז הבין גם את דבריו של הכהן הזכר: "תישמר מקומות גדולים בלילות. תישאר במקומות קטנים".

כשנודע לאנשי העיר שהשדן נזח,
 הם הכריזו על הנער כגיבור שלהם.
 החילים הוציאו את גופתו של
 השדן מהמקדש. הכהנים רצו
 מאוד שהנער ישאר איתם
 כמתלמיד, אבל הוא החליט אחרת.
 הוא לא רצה יותר להיות כהן.
 במקום זאת הוא נעשה אמן. ציורי
 החתולים שלו התפרסמו בכל יפן.
 יתרך שפעם גם אתם תראו אחד
 מהחתולים שצייר.